

Scénář k rozhlasové reportáži

Životní příběh Dagmar Čondlové

Zpracovali žáci ZŠ V. Vančury v Praze Zbraslavi

Jiří Jirotko, Linda Jirotková, Lucie Zemanová a Lucie Voburková

Paní Dagmar Čondlová hrála již od mala tenis. Vedli ji k tomu hlavně její rodiče, kteří byli tenisoví trenéři. Když bylo malé Dáše 12, tedy roku 1968, otec jí, jejího bratra a bratrance odvezl na tenisový turnaj do Plzně. Bydleli v bytě příbuzných, ti byli v té době na dovolené.

Já když jsem se ráno probudila, 21. srpna, tak slyším hrozný rámus, slyším pořád: „Občané! Zachovejte klid! Občané, není to žádná válka! To nás přijeli osvobodit spojenecké armády!“ (zvuky rozhlasu?) a já jsem z toho byla hrozně překvapená, strašně jsem se bála, co se děje, ale měla jsem pocit, že kluci, se dívají na televizi, na nějaký film, ale vůbec mě nenapadlo, že jde o nějakou skutečnost.

Děti si myslely, že začíná válka. Na ulici stály tanky a ozbrojená auta. Nevěděly, co mají dělat a pevně doufaly, že pro ně někdo přijede. Nakonec dorazil jejich strejda a vezl je na tenis. U tenisových kurtů jim však cestu zkřížily tanky, které tam zabloudily a nemohly najít cestu do kasáren.

Turnaj byl samozřejmě zrušen, tak jsme se vrátili do toho bytu, kterej nebyl příliš daleko a čekali jsme na tatínka. Tatínek se tam dostal pro nás, ale přijel až někdy tak jako v podvečer, tak jsme nasedli němu do auta a jeli jsme domů a pamatuju si, že cesta domů byla hrozná, že jsem myslela, že nás ty vojenský auta a tanky, že nás úplně srazí ze silnice.

Po návratu domů se celé rodině ulevilo. O pár dní později seděli večer v obývacím pokoji a viděli, jak do ulice kousek vjeli vojáci s tanky. Všichni se báli a babička Dáše řekla, ať všude zhasne.

A jenom tak po kousku, kousíčkama jsme se koukali, co se tam tam děje, protože oni zastavili a my jsme u té silnice, pod tou silnicí měli zahradu, kde byly jabloně, hrušky, švestky a ty vojáci přelezli plot a doslova nám očesali téměř všechno ovoce.

Tento čin si doma vysvětlovali tak, že byli sovětští vojáci hladoví. Také se domnívali, že vojáci nejsou spokojeni s tím, že musí Čechy okupovat. Dagmar Čondlová by si přála, aby si ostatní nemuseli projít tím, čím si prošla ona a nikdo už nezažil válku.